Munkács, 1890. június 5. – Budapest, 1965. július 19.

Apja molnár volt. Hat osztályt végzett, majd kitanulta a molnármesterséget, és segédként dolgozott Bereg vármegyei falvak kisebb malmaiban. Az első világháború előtt Budapesten, a Gizella malomban dolgozott. Itt lépett be 1908-ban a Magyarországi Szociáldemokrata Pártba és a szakszervezetbe. Az első világháborúban frontkatona. 1919-ben csatlakozott a Kommunisták Magyarországi Pártjához. A Tanácsköztársaság idején, Kecskeméten a direktórium vezetője és a helyi népgazdasági tanács elnöke, másodmagával irányította a várost. A kommün bukása után a megtorlás elől Csehszlovákiába emigrált. A csehszlovák párt alapító tagjai közé tartozott, később, mint a legális kommunista párt közép-szlovákiai titkára dolgozott. 1924-től 1929-ig a központi bizottság tagja, s ugyancsak 1924-ben bekerült a törvényhozásba. Kommunista tevékenységért többször letartóztatták, egy 1929. évi háborúellenes tüntetés miatt több hónapos börtönbüntetésre ítélték. Betegen szabadult, 1930-ban a Szovjetunióba távozott, ahol hamarosan helyreállt az egészsége. 1932-től Harkovban káderképző iskolát végzett. 1934-től 1938-ig Moszkvában a Vörös Akadémia hallgatója, a világgazdasági és világpolitikai karon szerzett diplomát. Ezt követően tanárként dolgozott. A második világháború kitörése után az Urálban alakult önálló csehszlovák zászlóalj tisztje. A dandárrá, majd hadtestté fejlődött katonai egység részt vett Szlovákia, majd Cseh- és Morvaország felszabadításában. 1945-től többekkel együtt Magyarországon folytatta politikai pályáját. 1945 tavaszán kinevezték az MKP kecskeméti területi bizottsága titkárává. 1945. június 24-én Kecskemét küldötteként beválasztották az Ideiglenes Nemzetgyűlésbe. Az MKP májusi konferenciáján, május 21-én póttagként került be a központi vezetőségbe. Az 1945. novemberi választások után a kommunista kézben lévő belügyi kormányzat kinevezte az erősen kisgazda érzelmű Vas vármegye főispánjává. 1946. január 19-i főispáni beiktatásán, mint közellátási kormánybiztos, harcot hirdetett az árdrágítók és feketézők ellen. Az 1947. júliusban megalakult városi és megyei tervbizottság elnöke lett, a törvényhatósági jogot kapott Szombathely főispánjává is megválasztották, s kinevezték az augusztus végi parlamenti választások biztosává. 1947 novemberében rendkívüli követi és meghatalmazott miniszteri rangban külügyi szolgálatra rendelték. 1947. decembertől 1949. decemberig a szófiai külképviseletet vezette, majd a nem sokkal korábban kikiáltott Kínai Népköztársaságba küldték; 1953. decemberig állt a pekingi követség élén. Diplomáciai pályájának utolsó állomáshelye Berlin volt, 1957. január 16-án távozott posztjáról. 1956. december 31-ével nyugállományba helyezték.